

Arrest

nr. 39 104 van 22 februari 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 november 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

1.1. Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift van 21 november 2009 zijn beroep te verwijzen naar de algemene vergadering, in toepassing van artikel 39/12 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omdat hij vaststelt *“dat er in gelijkaardige dossiers geen eenheid van rechtspraak vast te stellen is tussen Franstalige en Nederlandstalige kamers”*.

1.2. De Raad verwijst naar artikelen 39/6, § 3, vierde lid en 39/12, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij kan in een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet vragen om de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering aangaande een probleem van eenheid van rechtspraak. Alleen de eerste voorzitter of voorzitter van de Raad kan, op eigen initiatief of op dat van de kamervoorzitter, de verwijzing van een zaak naar de algemene vergadering bevelen teneinde de eenheid van de rechtspraak te verzekeren.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense afkomst, diende een eerste asielaanvraag in in België op 1 augustus 2006. Uw vrouw, T. M. (...) (o.v. 5.948.438), arriveerde later in België, waar ze op 26 maart 2007 asiel vroeg. Op 6 november 2008 nam ik aangaande uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 31 maart 2009. Op 12 mei 2009 vroeg u een tweede keer asiel aan bij de Belgische autoriteiten. U verklaarde hierbij niet naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd sinds uw vorige asielaanvraag werd afgesloten. U verklaarde bij uw verklaringen te blijven die u aflegde in het kader van uw eerste asielaanvraag. U vernam hier in België dat er mensen bij uw moeder thuis waren langskomen om er een huiszoeking te verrichten waarbij naar u werd gezocht. U vernam eveneens dat er een convocatie voor u werd achtergelaten.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen afgelegd in het kader van uw tweede asielaanvraag blijkt dat u bij uw verklaringen blijft die u in het kader van uw eerste asielaanvraag in België aflegde en dat u ter staving van uw toen aangehaalde problemen nu een aantal nieuwe stukken voorlegt (DVZ, vraag 36 en CGVS 29 september 2009, p. 2). U wordt nog steeds gevisieerd door uw autoriteiten omwille van het feit dat u tijdens de eerste Tsjetsjeense oorlog in 1994 een aantal rebellen heeft geholpen (CGVS 29/09/2009, p. 2).

Er moet echter worden opgemerkt dat de door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde stukken de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, zoals ondermijnd in de omstandige motivering van de beslissing die ik op 6 november 2008 ten aanzien van u nam in het kader van uw eerste asielaanvraag, niet kunnen herstellen.

Zo legde u de Belgische asielinstanties ter staving van uw tweede asielaanvraag een attest voor uitgereikt door de administratie van uw dorp Noyber op 23 april 2009 (toen u zich in België bevond) waarin staat dat u in dit dorp woont en ingeschreven bent in de Neftjanajastraat N° 19. U verklaarde echter zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal dat dit het adres van uw moeder is en u voor uw vertrek uit uw land op een ander adres geregistreerd stond, namelijk in de Stepnajastraat N°4 waar u sinds 2000 of 2001 ook effectief woonde (DVZ vraag 36 en CGVS 29/09/09, p. 2 en 3). Hierdoor komt de waarde van dit attest ernstig in het gedrang. Dit wordt nog versterkt door uw verklaringen dat "ze schrijven hier alsof ik dat ontvangen heb, maar de mensen zijn daar niet voldoende geschoold" (CGVS 29/09/09, p. 3).

U legde de Belgische asielinstanties ter staving van uw tweede asielaanvraag voorts een proces-verbaal voor over een huiszoeking die bij uw moeder thuis zou zijn verricht op 20 oktober 2008. U verklaarde de getuigen te kennen die in dit proces-verbaal vermeld staan, aangezien het om burens van uw moeder gaat (CGVS, p. 6). Er kan echter eveneens ernstig getwijfeld worden aan de waarde van dit proces-verbaal. In dit proces-verbaal staat onder de voorgedrukte vermelding "met de bedoeling op te sporen en in beslag te nemen" tussen twee haakjes als verduidelijking: "welke voorwerpen, documenten, waardevolle spullen, die van belang zijn voor de strafzaak". Met de hand werd hier ingevuld dat naar u gezocht wordt, wat toch wel opmerkelijk is, aangezien het hier over voorwerpen, documenten en waardevolle spullen gaat die tijdens een huiszoeking eventueel in beslag kunnen

worden genomen. Toen u hiermee werd geconfronteerd en werd gevraagd of het gangbaar is dat hier op deze plaats vermeld staat dat naar een persoon in plaats van naar een voorwerp, document of waardevolle spullen wordt gezocht, gaf u bovendien zelf aan dat dat niet normaal was (CGVS 29/09/09, p. 6).

U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag verder een convocatie voor die bij uw moeder werd achtergelaten nadat in het huis van uw moeder een huiszoeking werd verricht waarbij naar u gezocht werd (CGVS 29/09/09, p. 4). U zei dat u zich volgens deze convocatie op 8 april 2009 bij een rechercheur zou moeten melden als verdachte (DVZ vraag 36). U verklaarde dat deze convocatie uw moeder persoonlijk werd overhandigd (CGVS, p. 4). Nochtans wijst de stempel "voor pakketten" onderaan deze oproepingsbrief op het feit dat deze convocatie naar de verzendingsdienst werd gestuurd om vervolgens te worden opgestuurd. Het is verder merkwaardig dat deze convocatie die aan u gericht is als adres niet uw adres vermeldt, maar wel het adres van uw moeder. Ook al verklaarde u dat deze convocatie bij uw moeder werd achtergelaten nadat bij haar een huiszoeking werd verricht, blijft het eigenaardig dat niet uw adres bovenaan deze convocatie prijkt. Toen u werd gevraagd hoe het komt dat links bovenaan dit document noch de benaming noch het adres staat van de instantie van wie deze convocatie uitgaat, zei u dat niet te weten (CGVS, p. 4). Het feit dat deze gegevens ontbreken doen verder twijfels rijzen over de authenticiteit van deze convocatie.

Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u de Belgische asielinstanties voorts ook nog een attest voor waarin bevestigd wordt dat naar u wordt gezocht door de politie van het district Koertsjaloj. Toen u gevraagd werd wie dit attest had aangevraagd, zei u dat uw moeder dat had gedaan, waaraan u toevoegde dat dit attest samen met het door u voorgelegde proces-verbaal over de huiszoeking bij uw moeder werd achtergelaten nadat de huiszoeking daar had plaatsgevonden. In dit attest staat dat u gezocht wordt op basis van art. 208 van het Strafwetboek van de Russische Federatie. Toen u gevraagd werd of u weet waar dit artikel voor staat, zei u dat u dat niet wist. Nu verklaarde u weliswaar dat u niet geschoold bent. Er zou van u, die verklaarde door uw autoriteiten op ernstige wijze te zijn vervolgd en nog steeds te worden gezocht, nochtans redelijkerwijze mogen worden verwacht dat u een inspanning zou hebben geleverd om hierachter te komen, zeker gezien u dit stuk voorlegt om uw tweede asielaanvraag kracht bij te zetten. Toen u ook aangaande dit attest werd gevraagd hoe het komt dat links bovenaan dit document noch de benaming noch het adres staat van de instantie van wie dit attest uitgaat, vroeg u of de stempel onderaan niet voldoende was (CGVS, p. 5). Het feit dat deze gegevens ontbreken doen echter ernstige twijfels rijzen over de authenticiteit van dit attest. Aangezien dit attest bovendien niet gedateerd is, kan er geen waarde aan worden verleend. Toen u hieromtrent uitleg werd gevraagd, zei u dat dit attest misschien werd opgesteld door mensen die niet geschoold zijn en die niet eens weten wat ze al dan niet in een document moeten schrijven. Hierdoor wordt de waarde van dit attest nog verder ondermijnd.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat dergelijke documenten in de Russische Federatie eenvoudig op aanvraag te verkrijgen zijn, zodat de waarde van deze documenten nog verder in het gedrang komt.

Er moet daarenboven nog worden opgemerkt dat een tegenstrijdigheid werd vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw aangaande haar bezit van identiteitsdocumenten. Zo verklaarde uw vrouw dat ze sinds 2003, toen ze in Gudermes werd beroofd, geen binnenlands paspoort meer in haar bezit had (CGVS 29/09/09, p. 4). U verklaarde daarentegen dat uw vrouw nog een binnenlands paspoort bezat toen ze Tsjetsjenië voor het laatst verliet en vervolgde dat ze dit document in de vrachtwagen in Polen kwijtraakte toen ze onderweg naar hier reisde (CGVS 29/09/09, p. 8). Toen u geconfronteerd werd met de verklaringen van uw vrouw, zei u dat uw vrouw mag zeggen wat ze wil. Toen u hierop werd gevraagd of er ooit bij jullie werd ingebroken, zei u dat dat inderdaad in 1993 gebeurde en dat toen alle spullen werden gestolen en uw vrouw naderhand acht of tien jaar lang geen paspoort had (CGVS 29/09/09, p. 8). In tegenstelling tot uw vrouw verklaarde u met andere woorden dat uw vrouw er na deze inbraak wel nog in slaagde een nieuw binnenlands paspoort te bemachtigen. Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd, bleef u erbij dat ze nadien wel nog een binnenlands paspoort kreeg (CGVS 29/09/09, p. 8), waardoor deze tegenstrijdigheid niet wordt opgeheven. Hierdoor ontstaat de indruk dat uw vrouw haar binnenlands Russisch paspoort bewust probeert achter te houden voor de Belgische asielinstanties.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant

proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Om bovenstaande redenen kan in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie worden vastgesteld noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De overige door u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorgelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs en getuigschrift over uw inschrijving bij de oproepingseenheid van het militair commissariaat bevatten uw identiteitsgegevens die door mij niet in vraag worden gesteld. Hetzelfde geldt voor de geboorteaktes van uw kinderen. De DHL-enveloppe toont aan dat u een brief ontving die u via deze koerierdienst werd bezorgd.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat ook in hoofde van uw echtgenote, T. M. (...) (o.v. 5.948.438), die zich baseerde op dezelfde elementen voor haar asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoeker werpt in een eerste middel machtoverschrijding op in hoofde van de verwerende partij daar de bestreden beslissing werd ondertekend door de Adjunct-commissaris, zijnde wel onder de vermelding “voor de Commissaris-generaal verhinderd”, doch het bestaan van de verhindering niet werd bewezen waardoor deze beslissing door een onbevoegd persoon werd ondertekend, meer in het bijzonder in zijn eigen naam.

3.1.2. De Raad wijst er evenwel op dat luidens artikel 57/9, eerste lid van de Vreemdelingenwet de Adjunct-commissaris bevoegd is de bij artikel 57/6, 1° tot 7°, omschreven bevoegdheden uit te oefenen wanneer de Commissaris-generaal verhinderd is. Deze bepaling legt geenszins enige motiveringsplicht op voor het geval de Adjunct-commissaris ondertekent wanneer de Commissaris-generaal verhinderd zou zijn. De ondertekening door de plaatsvervanger “voor” het administratief orgaan of de verwijzing in de administratieve rechtshandeling naar het wettelijk voorschrift dat de plaatsvervanging regelt, dient aanwezig te zijn om als vermoeden van de werkelijkheid van de verhindering of de afwezigheid te gelden (RvS 28 mei 2009, nr. 193.616). De ondertekening van onderhavige bestreden beslissing door de Adjunct-commissaris onder de vermelding “voor de Commissaris-generaal verhinderd” houdt derhalve duidelijk een vermoeden van de werkelijkheid van de verhindering in waardoor de Adjunct-commissaris handelde binnen de perken van de hem bij voormeld artikel 57/9, eerste lid toegemeten bevoegdheid.

Het middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op de schending van het artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van artikel 15, sub c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e van dezelfde richtlijn, van de artikelen 48/2, 48/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, ‘minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering’, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Verzoeker stelt dat er tevens een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

Verzoeker is ervan overtuigd dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij spreekt niet alleen uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring, maar ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Verzoeker verwijst naar het eigen standpunt van het Commissariaat-generaal, m.n. "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië" van 28 augustus 2008 en naar het standpunt van het UNHCR, m.n. "Hinweise des UNHCR zur Prüfung von Anträgen auf internationalen Schutz von Asylsuchenden aus der russischen Teilrepublik Tschetschenien" van 7 april 2009, en geeft uit beide rapporten een lijst van personen met een risicoprofiel weer.

Vervolgens betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing de standaardmotivering stelt die totaal achterhaald en foutief is. In verband met de standaardmotivering over de situatie in het land van herkomst wenst verzoeker enkele zaken op te merken. Verzoeker verwijst naar een laatste beschikbaar rapport van de Franse asielinstanties en geeft een overzicht van het totale percentage van bescherming voor mensen van de Russische Federatie komende. Verzoeker betoogt dat het tijd is dat Cedoca zijn informatie eens update. Verder verwijst verzoeker nog naar recente persberichten over de moord op een mensenrechtenactiviste en stelt dat de situatie in Tsjetsjenië zeer ernstig te noemen is. Er is een probleem van ontzettende angst, waardoor het zeer moeilijk is informatie te verkrijgen over de situatie in Tsjetsjenië. Europa krijgt erdoor een totaal verkeerd beeld over de actuele situatie in Tsjetsjenië. Verzoeker stelt dat het duidelijk is dat op basis van de actuele rapporten er sprake is van willekeur bij het behandelen van etnische Tsjetsjenen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij geen registratie heeft in Moskou. Conform de toepassing van de Russische verblijfswetgeving kan verzoeker echter geen verblijfstitel bekomen die hem zou toelaten er op legale wijze gedurende meer dan drie maanden te verblijven, er is geen intern vluchtalternatief. Wanneer verzoeker wordt teruggeleid naar Rusland, dreigt hij op het propiska-systeem te stuiten en hoort het aan de Raad toe te controleren of de verwerende partij geen fout begaat door mensen geen tijdelijke vorm van bescherming te geven, in de zin van de subsidiaire bescherming.

Het is zo dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn, hetgeen blijkt uit het dossier zelf en zelfs uit de informatie van Cedoca. Verzoeker is het dan ook niet eens met de motivering van de verwerende partij dat de situatie ter plaatse merkbaar veranderd is in de positieve zin. Hij verwijst hiertoe naar tal van internationale rapporten betreffende de algemene situatie in Tsjetsjenië en in de (Noordelijke) Kaukasus. Hij stelt dat deze rapporten duidelijk zijn en niet verder dienen geconcretiseerd. De inhoud spreekt voor zich, aldus verzoeker. *'Net zoals het CGVS zich baseert op een algemeen Cedocadocument weerlegt de verzoekende partij de stelling van het CGVS'*.

In een derde middel roept verzoeker de schending in van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij niet op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden verleend. Enkel een algemene stijlformule wordt opgenomen in de beslissing *'Punt b inzake artikel 48 wordt niet goed behandeld'*.

Verzoeker betoogt verder onder verwijzing naar de uitleg door *'het Hof van Justitie (Grote kamer)'* van de artikelen 2, e en 15, c van de richtlijn 2004/83EG van de Raad van 29 april 2004 dat opdat er sprake is van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging geacht worden aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde conflict dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen. Het is evenwel zo, stelt verzoeker, dat zijn rechten in zijn land van herkomst niet gevrijwaard zijn.

Verzoeker betoogt dat de informatie van Cedoca van verwerende partij zelf stelt dat de situatie zeer problematisch is. Bovendien is de informatie van Cedoca verouderd. Verzoeker verwijst hiertoe naar de door haar vermelde duidelijk recente mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid.

Verzoeker vestigt vervolgens de aandacht op het belang van artikel 2 en 3 EVRM en op het feit dat de bescherming die geboden wordt door artikel 3 EVRM ruimer is dan deze die geboden wordt door artikel 33 van de Conventie van Genève. Verzoeker staft dit aan de hand van twee arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Verzoeker heeft nood aan een vorm van bescherming.

3.2.2.1. De Raad is van oordeel dat het tweede en het derde middel gezamenlijk dienen te worden onderzocht.

3.2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet aanvoert op welke manier artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in zijn betoog tot een loutere verwijzing naar voormelde wetsbepaling. Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Waar uit verzoekers betoog zou kunnen afgeleid worden dat eveneens een schending van artikel 33 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 voorligt, wijst de Raad erop dat dit artikel niet dienstig kan worden ingeroepen tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 30 september 2008, nr. 186.661).

Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 EVRM merkt de Raad op dat deze artikelen respectievelijk inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend onder punt 3.2.2.5. wordt gesteld.

3.2.2.3. De Raad wijst verzoeker erop dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de Commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

3.2.2.4. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij haar motivering in hoofdzaak steunt op de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas zoals gesteld in de omstandig gemotiveerde beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus van 6 november 2008 in het kader van de eerste asielaanvraag en dat de in het kader van de tweede asielaanvraag bijgebrachte stukken de geloofwaardigheid van het initieel voorgehouden relaas niet vermogen te herstellen, wat op zijn beurt eveneens omstandig wordt gemotiveerd. De Raad wijst erop dat verzoeker desbetreffende uitgebreide motivering volstrekt ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

Verder stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een algemene opsomming van risicoprofielen en een verwijzing naar mensenrechtenrapporten, mediaberichtgeving en internetartikels betreffende de nog steeds aanwezige problemen in Tsjetsjenië en de algemene situatie van mensenrechtenschendingen die er nog steeds is. Verder betoogt verzoeker dat hij bij terugkeer problemen zal kennen met het Russisch propiska-systeem en meer in het bijzonder geen registratie te hebben in Moskou.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich volstaat echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. Een dergelijke verwijzing naar risicoprofielen en een algemene omschrijving van de situatie, zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker gezien de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas in gebreke blijft. Immers dient de Raad erop te wijzen dat dergelijke informatie kan worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van het voorgehouden asielrelaas doch niet vermag dit relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker niet afkomstig is uit Moskou doch uit Naiber-Gudermes (Tsjetsjenië) en hij niet aantoon op basis van het propiska-systeem in de onmogelijkheid te zijn naar zijn geboortestad en tevens de stad waar hij steeds heeft gewoond terug te keren.

Verzoekers verweer is gelet op het voorgaande niet ernstig te noemen en doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Bijaldien worden de hierboven geciteerde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier, als onbetwist en vaststaand beschouwd en door de Raad eigen gemaakt.

Op grond van de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas komt verwerende partij terecht tot het besluit dat aan verzoeker in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet de status van vluchteling niet kan worden toegekend.

3.2.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en zich louter beperkt tot een stijf formule, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoon dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, is het wel degelijk mogelijk dat de status van subsidiaire bescherming niet wordt toegekend op basis van dezelfde motieven als die waarop de weigering van de vluchtelingenstatus berust.

Verzoeker verwijst aangaande de subsidiaire beschermingsstatus naar de bepalingen opgenomen in de richtlijn 2004/83/EG van de Europese Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. Verzoeker verzoekt de Raad toepassing te maken van de artikelen 2 (e) en 15 (c) van de bovenvermelde richtlijn. Betreffende de richtlijn 2004/83/EG wenst de Raad kort op te merken dat voormelde artikelen bij de wet van 15 september 2006 werden omgezet in de Vreemdelingenwet, waardoor deze niet langer over directe werking beschikken, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, p. 82 en 84). De schending van voormelde artikelen van de richtlijn kan derhalve niet rechtsgeldig worden ingeroepen. Betreffende de door verzoeker voorgehouden interpretatie van deze artikelen door *'het Hof van Justitie (Grote kamer)'* wijst de Raad erop dat verzoeker geen enkele aanduiding geeft van het desbetreffende arrest – het komt de Raad niet toe dienaangaande enig onderzoek te verrichten – waardoor de blote weergave van een interpretatie door de Raad niet op zijn juistheid kan worden getoetst.

De Raad wijst er nogmaals op dat de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas door de verwerende partij werd vastgesteld en de motivering dienaangaande door verzoeker niet wordt

weerlegd. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. Verzoeker vergenoegt zich te verwijzen naar de algemene situatie van de Tsjetsjenen in de noordelijke Kaukasus en meer in het bijzonder in Tsjetsjenië, zoals blijkt uit diverse internationale rapporten, mediaberichtgeving en internetartikels, maar brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoeker. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoeker enig verband met zijn concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

De Raad stelt vast dat verzoeker met de algemene verwijzing naar de nog steeds heersende problemen in Tsjetsjenië en de nog steeds aanwezige schendingen van de mensenrechten aldaar – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu de verwerende partij zich voor haar motivering dienaangaande steunt op de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 20 juli 2009 (administratief dossier, stuk 15, deel 1), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen waarvan meerdere dateren van 2008 en zelfs 2009, waaruit blijkt dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, maar dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. Er is sprake van een aanzienlijke afname van militaire activiteiten, zowel wat de intensiteit als de omvang ervan betreft en van een algemene verbetering van de veiligheidstoestand. De aanhoudende gevechten beperken zich hoofdzakelijk tot het schaars bevolkte berggebied in het zuiden van Tsjetsjenië en kan niet meer willekeurig genoemd worden. De nog plaatsvindende activiteiten leiden niet tot een teruggrijping van de burgerbevolking. Tevens wordt de gewone burgerbevolking in het algemeen niet gevisieerd bij aanslagen door rebellenstrijders. De rebellenacties beperken zich nu meer tot beschietingen en hinderlagen, gerichte aanslagen tegen leden van de ordediensten en overheidsfunctionarissen en brandstichting in overheidsgebouwen en huizen van overheidsmedewerkers. Indien er burgerslachtoffers en/of gewonden vallen, dan is dit veelal toevallig bij een gewapend treffen tussen de rebellen en ordediensten. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor gewone burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers opmerking dat de informatie waarop de verwerende partij zich steunt dringend een update dient te krijgen, waarbij verzoeker melding maakt van de “Subject Related Briefing” betreffende de “Russische Federatie/Tsjetsjenië – Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië” van 28 augustus 2008, mist derhalve feitelijke grondslag daar verwerende partij zich niet beroept op de Subject Related Briefing van 28 augustus 2008 doch wel op deze van 20 juli 2009. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker door zijn uitgebreide verwijzing naar diverse internationale rapporten, mediaberichtgeving en internetartikels enkel bevestigt wat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gesteld, met name dat Tsjetsjenië niet vrij is van problemen en de mensenrechten er nog steeds worden geschonden.

De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een ‘reëel’ risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoeker door de loutere verwijzing naar de er nog steeds aanwezige mensenrechtenschendingen en de vaststelling dat Tsjetsjenië nog steeds niet vrij is van problemen niet weerlegd.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.2.6. Waar verzoeker aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de landeninformatie, meer in het bijzonder voormelde Subject Related Briefing en het Cedoca-antwoorddocument van 2 september 2008 met referte tch2008-140w (stuk 15), en de gehoorverslagen van verzoeker en zijn echtgenote en dat verzoeker tijdens het gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.2.2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.2.2.8. Het tweede en derde middel kunnen om voormelde redenen niet worden aangenomen.

3.2.2.9. De Raad oordeelt derhalve dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT